

Q. V. *An attributa DEI possint dici accidentia?* N. contra Vorst, Gilbert, Porret Pictav, Episc. & alios.

Antith.

§. 1. *Vorstius & Socinus* in DEO accidentia ponunt. Et *Gilbertus Porretanus* dixerat proprietates à Deitate distinctas & in numero differentes à divina substantia. Quod ad attributa DEI referunt, tanquam accidentia DEI.

Thef.

§. 2. Quicquid sit de mente Gilberti Porretani, error ejus rejectus est in Concilio Rhemenfi Anno 1248. tempore Eusebii Papæ IV. ubi talis editur confessio: *Credimus & confitemur, simplicem naturam divinitatis esse DEUM, nec aliquo sensu Catholico negari posse, quindivinitas sit DEUS & DEUS divinitas.* Et paulo post: *Credimus non nisi ea sapientia sapientem esse, quæ est ipse DEUS: Non nisi ea magnitudine magna, quæ est ipse DEUS &c.* Quæ stante summa simplicitate, non potest in DEO esse accidens, non compositio ex subjecto & accidente, non proprietates numero vel numerica & reali differentia diversæ v. Dn. D. Calov. Tom. 2. p. 255.

Q. VI. *An idem de DEO sciri & credi, adeoque ea, quæ de DEO ex lumine natura nota sunt, adhuc verè credi possint?* A. contra Thom. & Nov.

Antith.

§. 1. Thomas, articulos de existentia, attributis plerisque & providentia DEI, ex lumine naturæ cognitos, præambula dicit fidei, non ipsos articulos fide divina credendos. Sequuntur cum *Calixtus, Drejerus, Klozius, Hildebrandus* & alii, persuasum inde habentes, doctos non credere illos articulos, fide divina, quia sciant DEUM esse, vulgus vero credere, quod simplicitati eorum tribuendum.

Confirm.

§. 2. Contradicit hisce Symbolum Apostolicum, ex quo credere jubemur omnes docti pariter & indocti, fide divina, in DEUM, eumque omnipotentem & creatorem cæli & terræ. Quod sicut omnibus salvandis proponitur ex scriptura credendum,